

Amerykańskie pomysły. DOCHODOWA „PSYCHIANA” Sekta aptekarskiego subiekta.

Idaho, w lutym.
Siedzibą dziwnej sekty pod nazwą „Psychiana” jest miasto Moskwa, ale nie stolica Rosji Sowieckiej, lecz małe miasteczko, tej samej nazwy w stanie Idaho. Dziesięć lat temu miasteczko to było mało znane, posiadało bowiem tylko 5,000 ludności, uniwersytet stanu Idaho i drugorzędna stacja pocztowa. Kiedy jednak osiadł tam założyciel nowej sekty, ruch na pocztę podniósł się znacznie i urząd pocztowy podniesiony został do pierwszego stopnia. Same tylko biura Psychiany, dały w ubiegłym roku 15.000 dol. dochodu pocztę.

Założycielem nowej sekty opierającej się na nauce psychologii jest Frank Bruce Robinson z zawodu subiekt aptekarski i były kaznodzieja baptystów, który postanowił założyć swoją własną religię.

Sekta Psychiana powstała w sposób typowo amerykański.

Chcąc poznać szerszy ogół ze swoimi poglądami na psychologię religijną, Frank Bruce Robinson pożyczł dziesięć lat temu 500 dol. od swojego bliskiego przyjaciela i wydał natychmiast 400 dol. na ogłoszenia w pewnym wydawnictwie, poświęconym zagadnieniom z dziedziny psychologii. Ogłoszenia te przyniosły mu 2,852 odpowiedzi. Jednym z zainteresowanych, którzy zgłosili się do niego, był pewien angielski importer bawełny, nazwiskiem Geoffrey Peel Birley, zamieszkały w mieście Alexandria w Egipcie, który posłał Robinsonowi razem z listem swoją fotografię.

Następnej nocy po otrzymaniu listu od Birley'a, Robinsonowi ukazał się we śnie autor tego listu. Stojąc nad trumną Birley kreślił w powietrzu jakieś tajemnicze znaki, mówiąc: „To jest Psychiana, siła, która pobudzi do nowego życia umarłego człowieka”.

Obudzony rano, Robinson usiadł natychmiast przy biurku i wysłał angielskiemu importerowi bawełny następującej treści list:

„Przeznaczenie chce, ażeby Pan był moim współnikiem w tym interesie. Proszę przelać mi 40.000 dol.”.

W kilka dni później z banku w Spokane, Wash., przyszło do Robinsona zawiadomienie, że na jego nazwisko zdepono-

wanych zostało w banku tym 20.000 dol. i że p. Birley zapowiedział złożenie dla niego drugich 20.000 dol. w następnym tygodniu.

Czy historia ta jest prawdziwa czy tylko zmyślona, niewiadomo. Sam Robinson przyznaje teraz, że kiedy pomyślił w jaki sposób zapoczątkować on swój interes z nowym kultem, religijnym wszystko wydaje mu się wariactwem.

Psychiana jest jednakże jednym z jeszcze interesem, który gwarantuje zwrot pieniędzy w razie niezadowolenia. Posiada od 500.000 do 600.000 wyznawców w 67 krajach, a nowi wyznawcy pozyskiwani są stale za pomocą płatnych ogłoszeń, zamieszczanych w 400 gazetach i 50 wydawnictwach periodycznych. Wszystkie sprawy swoje z wyznawcami załatwia założyciel sekty przez pocztę. Niedawno temu, podczas pobytu swojego w mieście Portland, Oreg., dał on zamówienie na 5 milionów kopert, tyle wynosi bowiem jego roczne zapotrzebowanie. W najbliższej przyszłości wyjdzie z biura jego przeszło pół miliona listów do wyznawców z poleceniami i informacjami, jak zakładać wspólne grupy sekcjiarskie w poszczególnych miastach. Dotychczas bowiem współwyznawcy Psychiany nie utrzymywali ze sobą żadnego ścisłego kontaktu.

Koszt przystąpienia do sekty z gwarantacją zwrotu pieniędzy w razie niezadowolenia jest następujący:

Dwadzieścia lekcji dla początkujących kosztuje 20 dol. Nabywcy tych lekcji przysługuje prawo przystąpienia do egzaminów i prawo zażądania osobistej porady od Robinsona. Kto zda pomyślnie egzamin dla początkujących nabyć może lekcje dalsze w cenie 10 i 50 dol. Poza tym w głównej siedzibie Psychiany nabyć można 11 książek w cenie od 1.50 do 2.50 dol.

Największy dochód ze sprzedaży lekcji i książek traktujących o Psychianie miał Robinson w roku 1936, wpływy przyniosły mu wówczas bowiem 400.000 dol.

Wysyłka listów i książek zajętych jest w biurach Robinsona 60 pracowników i pracownic.

Sen Robinsona przedstawiający prorocत्व, iż „Psychiana” pobudzi do nowego życia duchowo umarły świat nie ziszcł się,

ale że interes ten wlał nowe życie w założyciela tej sekty dowodem tego są jego wielkie dochody.

A. E.

Przed wszystkim interes... Trup i cukierki.

Aresztowany został w Wulsenburg (Stany Zjednoczone) agent firmy cukierkowej Everett Hughes, człowiek wyjątkowo miły i ułożony, jak twierdził jego znajomi, który zastrzelił swą żonę podczas sprzeczki o pieniądze pochodzące z zapisu jednego z jego krewnych mieszkających we wschodnim stanie. Po zastrzeleniu żony, Hughes umieścił jej zwłoki w samochodzie i przez cały dzień jeździł od sklepu do sklepu zachwalając wyroby firmy, dla której pracował. Dopiero po skończeniu objazdu dziennego Hughes pogrzał zwłoki zabitej żony w płytce dole na przydrożu.

ZŁOTY ZEGAREK W ŻOŁADKU KROWY. — SPRAWA OPARŁA SIĘ O SĄD. —

W węgierskim miasteczku Kiskunhalas w żołądku krowy, zarżniętej w miejscowej rzeźni, znaleziono cenny złoty zegarek. Pracownik rzeźni, który znalazł zegarek, uważał, że ma prawo wziąć go sobie na własność. Niestety, opowiedział o znalezieniu zegarka i wiadomość o tym dotarła do rzeźnika, z którego polecenia krowa została w rzeźni zaszlachtowana. Rzeźnik zgłosił się do zarządu rzeźni i zażądał oddania mu zegarka na tej podstawie, że krowa w której żołądku zegarek się znajdował, była jego własnością. — Wówczas zgłosił się trzeci pretendent do zegarka, a mianowicie handlarz bydła. Handlarz oświadczył, że jakkolwiek istotnie rzeźnik zapłacił mu za krowę, to jednak nie zapłacił za zegarek, a wobec tego zegarek nie

stał się jego własnością i nadal jest własnością handlarza. Na tym zabawny incydent się nie skończył, przybyło jeszcze jedno ogniwo w postaci wieśniaka, który po siadł krowę przez kilka lat. Wieśniak dowiedział, że ponieważ zegarek jest w dobrym stanie, musiał nie długo znajdować się w żołądku krowy, a stąd wypływa, że krowa połknęła ten zegarek na pastwisku albo w oborze ostatniego swego właściciela.

Sprawa zegarka znalezionej w żołądku krowy znalazła się wreszcie w sądzie i jest obecnie tematem pism węgierskich, które proponują, aby przedmiot ten stał się własnością państwa, wobec trudności odnalezienia jego właściciela.

Pies uratował życie zapomnianej artystce.

Gdyby nie pies Sidi, znana artystka paryska Polaire byłaby umarła wskutek upływu krwi. Polaire żyje samotnie w ma-

łym swoim mieszkaniu. Nazwisko jej nie mówi nie dzisiejszej generacji, lecz przed czterdziestym laty była jedną z gwiazd paryskich teatrów. Sensacyjny sukces odniosła swoją świetnie zagrąną rolę w „Klaudynie”, jednej z pierwszych sztuk Coletty. Sztukę tę sfilmowano niedawno w jednej z wytwórni francuskich. Była znana również wskutek tego, że malarz Antonio de la Garda wystawił w salonie paryskim w r. 1905 portret fascynującej kobiety, którą okazała się Polaire. Po wojnie występowała rzadko w teatrze, brak zajęcia wywołał u niej melancholię. Jedyną istotą, którą znosiła, był jej pies.

Dozorczyni domu, w którym mieszka Polaire, usłyszała przed kilku dniami żałosne ujadanie i wycia pieska Sidi. Otworzyła drzwi i znalazła zapomnianą artystkę, leżącą bez przytomności na podłodze, z głębokimi ranami na ciele. Pies siedział obok niej i zlizywał jej krew z ran. Polaire przypomniała sobie potem tylko tyle, że zemdlała w swojej łazience i widocznie rzuciła się ku szklanym drzwiom, przy czym zraniła się dotkliwie.

Powódź w Anglii.

Nad Anglią przeszła gwałtowna burza połączona z długotrwałą ulewą, która spowodowała wystąpienie rzek z brzegów. Całe połacie kraju zostały zalane wodą. Na zdjęciu: Stojący na wzgórzu młyn odcity przez powódź od świata.

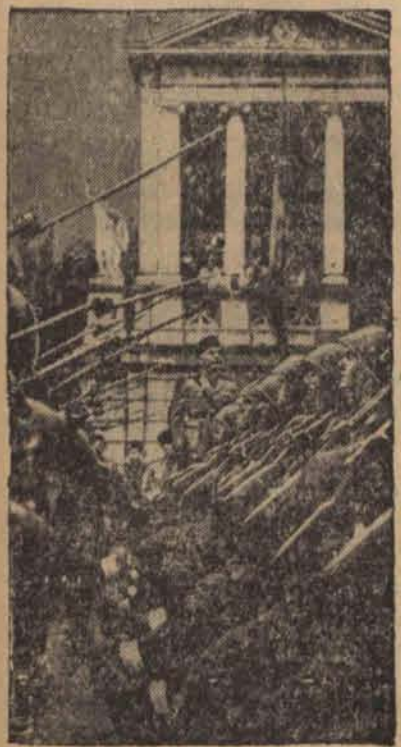
Czy jesteś członkiem L.O.P.P.?

ST. A. WOTOWSKI

MAGNAT

POWIEŚĆ 197

Gwardia dyktatora.

Mussolini odbiera defiladę swoich oddziałów przybocznych, na szeregach nowym „krokiem rzymskim”

— Ko...bię? — mało nie uduł się lodami. — Jak wyglądała?

— Bardzo przystojna panienka. Wysoka, szczupła, blondynka — zaczął podawać rysopis Wandeczki, którą istotnie podeszła, gdy wchodziła do willi, a nie wiedział kim była i nie był poinformowany o przygodach miłosnych wędliniarza. — Wpadła tam, jak gdyby obawiała się kogoś. Rozglądała się dokoła. Pewnie matki i taty, dał ma z nią randki pokrywajom...

— Wy...soka... szczupła... blond... — Wondolowski żuł teraz łyżkę, zamiast wafel.

— Tak! Oczywiście, było mi to bardzo na rękę. Korsi miał uwagę zaprzątniętą czym innym i ucieklek niezauważony do pensjonatu. Przesiedziałem w moim pokoju cały wieczór i noc, jak mysz pod miodem, a rano zapłaciłem rachunek i drapałem. Siedzę tu i czekam na najbliższy pociąg, bo nie mam zamiaru zeiknąć się p-wótnie z tym galanem. A ponieważ przeczytałem, e pan tu jest, chciałem również uprzedzić. Z tym zbójcą nigdy nie wiadomo... I pana może się coś pisać o te gupie pieniądze... Ale, co się panu stało? — teraz dopiero spostrzegł nienaturalny stan Wondolowskiego. — Czyżby pan go tak się obawiał? — dodał ze współczuciem.

— Ja? — ryknął prawie wędliniarz. — Z gustem kości bym mu poiał!

— O to... to... — skinął z uznaniem głowy, gdyż lubił wyciągać kaszany cudzymi rękami z ognia. — Wari tego... Dlaczego, pan wstaje?

Istotnie, Wondolowski porwał się ze swego miejsca. — Dziękuję! — burknął. — Dziękuję za ostrzeżenie. Już ja się z nim rozprawię!

Jak oparzony wybiegł z cukierni, zapomniawszy nawet zapłacić za swą porcję lodów. Trzpień popatrzył w ślad za nim z zadowoleniem. Teraz, mógł wyjechać spokojnie. Dziwił się tylko trochę, czemu wiadomość o pobycie Korskiego w Zakopanem, wywołała w wędliniarzu taki gniew, zamiast zaniepokojenia.

Tymczasem Wondolowski biegł na pół przytomny ze złości, przed siebie. Sapał ciężko, był cały mokry od potu, a czysty, sztywny kołnierzyk, włożony rano, zamienił się na miękki i niczym flak zwisał na grubej, czerwonej szyi.

Więc Korsi był tu i Wandeczka widywała się z nim. To nie ulegało najmniejszej wątpliwości. Dlatego, tak rzadko i niechętnie odwiedzała matkę, tłumacząc się wciąż, że jest zajęta u księcia, dlatego nigdy z nim, Wondolowskim, nie chciała udać się na przechadzkę. A dla Korskiego miała czas i widywała się z nim pokrywajom.

Nowa fala zazdrości wezbrała w piersi zakochanego wędliniarza. Tak tego pozostawić nie można. Jeśli Wanda postępuje z nim nieszczerze, to mogą znów prysnąć nie tylko małżeńskie projekty, ale sołnag na niczym wymarzona dzierzawa majątku. On do tego nie dopuści.

Odsunął Korsię, jak go raz już odsunął w Łodzi.

Wondolowski najchętniej pobiegłby natychmiast do willi księcia i rozmówił się z Wandeczką. Ale wiedział, że mu tego uczynić nie wolno, a respekt przed osobą ordynata wstrzymywał go od tego kroku.

Ileż razy marzył przedtem, żeby przybył tam i odwiedzić Wandę zupełnie oficjalnie, jako narzeczoną. Wtedy, poczułby się dumny. Niestety, zakazała mu kategorycznie podobnej wizyty, a nawet oświadczyła, że gdyby zjawił się wbrew temu zakazowi, to go nie przyjmie. Tak postępowała z nim — a może za to odwiedzał ją tam Korsi?

Nie mógł więc zjawić się u Wandy. Musiał zacząć od wieczora, gdyż o tej porze zapowiedziała swe odwiedziny u matki. Ale, choć wstęp do pałacyku miał wzbroniony, mimowolnie, widocznie pod wpływem podniecenia skierował się w tę stronę. Sam nie wiedząc kiedy przebył znaczną przestrzeń, dzielącą go od willi Horjńskiego, znajdującą się nieco na uboczu i przed tą willą przystanął.

Dopiero, gdy się tam znalazł, nieco oprzytomniał, otarł pot, spływający mu z czoła i z miną mocno głupią popatrzył na willę, przez ogradzającą ją od ulicy sztachety.

— Ach, gdybyż przez okno wyjrzała Wanda — pomyślał — dałbym jej znak i rozmówiłbym się natychmiast!

Aż kipiał, żeby obzucić wymówkami niewierną „narzeczoną”. Ale Wanda nie ukazała się w oknie i w ogóle prócz zapuszczonych sztor nic tam nie zobaczył. Natomiast, za sztachetami, w ogródku, wśród drzew stał ktoś, kto niespostrzeżony przez Wondolowskiego z zaciekawieniem go obserwował. Tym kimś był Franciszek, ubrany w pasiastą kamizelkę i fartuch, który nie mając nic do roboty w domu, wyszedł przed willę, aby „wczepnąć świeżego powietrza”. A gdy Wondolowski stał nadal na chodniku, wymachując w podnieceniu rękami i gadając coś sam do siebie i uparcie patząc na sztachety, zaintrygowany zbliżył się do sztachet i zapytał:

— Czy pan tu ma jakiś interes?

Wędliniarz drgnął i z kolei popatrzył na Franciszka. Z relacji Wandy, która na prośby matki i jego, musiała szczegółowo opowiadać o stosunkach, panujących w willi księcia, domyślił się kim był ten dygnitarz. W głowie Wondolowskiego zrodził się pewien plan.

— Pan Franciszek?

— Jestem nim! — dumnie odparł lokaj, uradowany ze swej popularności. — A pan?

— Wondolowski, moje nazwisko... Właściciel sklepu z wędlinami w Łodzi...

— Bardzo mi przyjemnie — Franciszek uścił nagle niedbale rękę Wondolowskiego, którą ten trzymał gwałtownie przez sztachety. — Pan do nas w jakiej sprawie?

— Ja... właściwie... w żadnej...

— Dlaczego zatrzymał się pan przed willą?

— Tak sobie patrzę... Przyjemność mi sprawia... Jestem niby narzeczoną...

— Czy narzeczoną? — wyglądał i odpowiedź Wondolowskiego, początkowo wzbudziły w Franciszku podejrzenie, że ma z obłąkanym do czynienia.

— Panny Wandy!

— Panny Wandy? Naszej pielęgniarki.

— Tak!

— Dziwne, że nigdy nie słyszałem o panu!

— Bo... bo... — bąkał — Zabroniła odwiedzać się. Zabroniła nawet o tym wspominać. Ale mieszkam w jednej willi z jej matką, pensjonacie „Ziemiańskim”. Słyszał chyba, pan Franciszek?

— No, tak! O cóż panu chodzi? Chce pan widzieć teraz pannę Wandę? Będzie ciężko. Jest obecnie u księcia, a księżę pan nie lubi...

— Nie... nie śmiałyby nigdy...

— Więc?

— Zupelnie, co innego... Pan Franciszek — zaczął pochlebiać — jest najważniejszą osobą w moim domu. Gdyby pan Franciszek zechciał dopomóc...

— Nie nie rozumiem?

Wondolowski zrzętnie wyjął z kieszeni kamizelki dziesięć złotych i wyciągnął ją do Franciszka. Ten, choć wielki pan, zerknął na nią i nie wiedząc zupełnie, czego ten „zwariowany” narzeczoną chce od niego, przyjął ją laskawie, z gestem magika. Daleko szybciej nawet wysunął po nią rękę, niż gdy przedtem Wondolowski pragnął uściśkać jego prawicę.

— Słucham? — wymówił, znacząco uprzejmie.

Teraz Wondolowski poczuł się osłabiony.

(d. c. n.)

SZYSZKA (NOVOPIN) dodana do kapsleli TO GWARANCJA ZDROWIA

ECHA ZE STOLICY.
Życie Warszawy w kilku wierszach

Przy ul. Kruczej 21 w lokalu szkoły powszechnej nr. 46, czynna jest przychodnia lecznicza wad wymowy. Do przychodni kierowane są dzieci ze szkół miejskich. Nauka udzielana tam jest bezpłatnie. — Lekcje odbywają się codziennie od godz. 11 do 15. Obecnie do przychodni uczęszcza przeciętnie 60 dzieci dziennie. W ciągu 5-ciu lat przeszło przez tę szkołę-lecznicę około 1.200 dzieci. W rezultacie stosowanych tam metod leczniczych, prawie 100 proc. jakających się jest całkowicie uleczonych.

Zegluga statków towarowych w górę Wisły od Warszawy do Sandomierza została już uruchomiona.

I ośrodek zdrowia (ul. Puławska 91) rozpoczął przeprowadzanie ewidencji chorych na gruźlicę, niezdołanych do pracy, spośród rodzin wspieranych. Pielęgniarki dzielnicowe w porozumieniu z lekarzami i personelem poradni przeciwgruźliczej odwiedzają chorych w domu sprawdzając ich warunki domowe, rodzin itp. Akcja ta ma na celu umożliwienie leczenia gruźlików oraz zabezpieczenie przed zarażeniem ich najbliższego otoczenia. Chorzy, jeśli pielęgniarki uznają za to potrzebne, otrzymują specjalne świadczenia jak np. łóżko o ile spijają sami, odzież, bony na obiady itp. Analogiczna akcja przeprowadzona będzie również na terenie innych ośrodków.

Sprawa budowy w Warszawie gmachu dla szkół spółdzielczych i bursy dla młodzieży poza miejscowej posunęła się znacznie naprzód.

Na Żoliborzu nabyty już został w tym celu plac. Pierwsze zaś prace budowlane rozpoczną się w kwietniu tak, że gmach zostanie oddany do użytku na jesieni r. b. lub na wiosnę roku p.

Dyrekcja Tramwajów i Autobusów wprowadziła zmiany w komunikacji tramwajowej przeważnie na liniach idących w kierunku Żoliborza. W ten sposób dążenie mieszkańców Żoliborza i Białej do przedłużenia linii 17 do C. I. W. F. zostało zrealizowane.

Krańcówki.
BULAK NA ULICY.
Krzyk kobiety.

Ostatnio sprawa ta umilkła, ale w swoim czasie z różnych stron podnoszono konieczność oczyszczenia, niejako: spolszczenia naszej ojczystej mowy, w której jest bardzo wiele wyrazów pochodzących z języków obcych. Słowa obce co prawda już bardzo się zaaklimatyzowały w naszym języku, niemniej jednak są obce i, ponieważ w tej chwili nic innego nie przychodzi mi do głowy, należy wysunąć hasło oczyszczenia naszego języka.

Na każdym kroku przecież, spotykamy się z obcymi słowami, co do których mauluczy często nawet nie podejrzewają, że są to słowa niepolskie. Każdy mieszkaniec każdego miasta posiada prezydenta i niewie, że prezydent, to słowo obce. Należy więc to słowo spolszczyć.

Ala jak? Coś takiego naszego, staropolskiego. Co robi prezydent? Jest pierwszym obywatelom miasta. Miasta, które dawniej nazywało się: gród. Jest panem grodu. Tak? A więc zamiast słowa prezydent, należałoby używać słowa: grodupan.

W małych miasteczkach nie ma prezydentów, lecz burmistrzów. Burmistrz — mały panek grodu, a więc po polsku zamiast burmistrz, możnaby powiedzieć śmiało: grodupanek.

Kilka mogę jeszcze przeczytać na próbę:

Inkasent — forsobierca.
Monter — światłopsujec.
Doktor (jeśli z Kasy Chorych) — rycy niarz.

Biuletyn — glosiciel.
Romans — forsosrstrata.
Korespondencja — pisaczka.
Stenotypistka — szybkopiska.
Lorgnon — oczopatrz.
Akuszer — psujek.

Możnaby jeszcze wiele innych słów na tym miejscu przytoczyć. Zostawiam zresztą to wdzięczne pole pracy dla dobra naszego kraju czytelnikom, którzy przecież także powinni coś robić. Zabawa w spolszczenia słów może być bardzo miła i traktowana jako rozrywka towarzyska. Gdy zbierze

się grono młodych ludzi płci obojga, nie mających nic innego do roboty i szukających taniej a kulturalnej rozrywki, może się właśnie tym zająć. Wybiera się dwadzieścia słów obcego pochodzenia i kto najszybciej i najdowcipniej spolszczy największą ilość słów, otrzymuje pierwszą nagrodę, która może być... no, towarzystwo już samo sobie ustali sprawę nagrody. Może to być pocałunek najładniejszej w towarzystwie dziewczyny, pięć złotych w gotówce, lub co kto woli.

TOREBKA.
Kazimierz Bulak nie zajmował się żadnymi zagadnieniami tego rodzaju. Zainteresowania Kazia są wyłącznie jednostronne i dotyczą wyłącznie spraw doczesnych. Materializm Bulaka jest sturocentowy. Możliwość ulicą przechodzić najpiękniejszą kobietą, o cudnych oczach, zgrabnych nóżkach, wiośnianej cerze, tuczonych ramionach — wszystkie te walory Kazia absolutnie nie bierze. Patrząc na przechodzącą kobietę, Kazio zwraca uwagę wyłącznie na to, jaką nosi torebkę. Czy jest ona wypchana, czy płaska. Jeżeli jest wypchana, to szansa, że znajdzie się w niej grubsza suma pieniędzy. Jeżeli płaska — mogą być w niej wprawdzie banknoty, ale to jest mało prawdopodobne.

To też gdy Kazio otarł się pewnego dnia, spacerując ulicami miasta i szukając „okazji” — o Weronikę Orwińską, przyrzekł się przede wszystkim jej torebkę. Przyznać trzeba ku usprawiedliwieniu Kazia, że torebka była pękata. Bardzo nawet pękata. Co prawda gotówką znajdowało się w niej tylko 16 złotych, ale po pierwsze Kazio o tym nie wiedział, a po drugie uważał, że 16 złotych w tych klepskich czasach to równieć nie jest zły grosz.

W pewnej chwili Kazio szarpnął za torebkę, wyrwał ją i zaczął uciekać. Ucieczka trwała jednak krótko, gdyż Kazia złapano i — skazany został na 8 miesięcy więzienia.

Jerzy Krzecki.

Konfiskata 300 wiecznych piór
W fabryce znaleziono sztance do wytłaczania zagranicznych znaków

WARSZAWA 19. 2. Od dłuższego czasu grasowali na ulicach stolicy liczni sprzedawcy „okazyjnych” złotych piór wiecznych. Ponieważ pióra te miały znaki firmowe najlepszych fabryk, więc sprzedawcy znajdowali wielu chętnych nabywców, zwłaszcza, że cena ich była rzeczywiście bardzo niska. Sprawą tych „okazyjnych” transakcyj zainteresowała się policja i stwierdziła, że wszystkie pióra, sprzedawane przez ulicznych kupców są fałszowane. Wszczęto natychmiast dochodzenie i trafiono na fabrykę, w której znajdowały się „szta-

nce”, mieszczące się przy ul. Radzymińskiej 9, w mieszkaniu Szmula Bermana. Szczegółowa rewizja doprowadziła do wykrycia całego składu podrobionych części piór, oraz sztance do wytłaczania zagranicznych marek.

W fabryce zastano współnika Bermana, Jana Kowalskiego, który organizował sprzedaż w Warszawie i na prowincji. Obu fałszery osadzono w więzieniu. Aresztowano również kilkunastu sprzedawców. W fabryce skonfiskowano około 300 gotowych piór i większą ilość surowców.

Burzliwe posiedzenie rady miejskiej w Baranowiczach
Radni chrześcijańscy opuścili salę obrad.

Z Baranowicz donoszą:
Rada miejska m. Baranowicz składa się z 29 członków spośród których jest 12 Polaków, 4 Białorusinów i 13 Żydów. Chrześcijaństwo więc teoretycznie mają większość, ale praktycznie prawie nigdy uchwał na swą korzyść przeprowadzić nie mogą.

Do jakiego stopnia dochodzi solidarność i gorliwość radnych żydowskich, świadczy fakt, że znane są wypadki, kiedy żydzi przywozili swych radnych, nawet chorych, na posiedzenie rady, żeby chrześcijaństwo nie uzyskało większości. M. in. przez szereg lat z urzędu w budżecie miasta Baranowicz były uchwalane i forsowane różne

kwoty i subside na żydowskie instytucje kulturalno-oświatowe i dobroczynne.

W roku bież. również projekt budżetu na rok 1938/39 przewidywał pewne kwoty na żydowskie instytucje. Tym razem jednak chrześcijańskie Koło Radnych postanowiło wnieść pewne poprawki do budżetu, a m. in. skreślić dotację na utrzymanie jednej szkoły żydowskiej. Na posiedzeniu rady miejskiej wywiązała się na tym tle ostra dyskusja między radnymi żydami, a kołem radnych chrześcijańskich.

Wniosek o skreślenie pozycji poddany pod głosowanie nie uzyskał większości głosów chrześcijańskich. Żydzi i tym razem uzyskali większość. W związku z tym radni chrześcijańscy demonstracyjnie opuścili salę obrad, oświadczając przez swego przedstawiciela dr. M. Pinto, że nie mogą brać udziału w posiedzeniu rady, gdzie wszyscy wnioski chrześcijańskie, skazane są z góry na nie powodzenie.

Posiedzenie budżetowe rady miejskiej w Baranowiczach zostało z tego powodu przerwane, preliminowany budżet nie został zatwierdzony, a zajęcie stało się przedmiotem ożywionych rozmów w mieście.

Dziecko o 25 palcach
Dziwy natury.

Ze Strzelna donoszą:
Do tutejszego szpitala Powiatowego, przywieziono 8-letniego Jana Pawłowskiego z pobliskich Raci. Po zbadaniu okazało się, że chłopczyk ma po 6 palców u nog, 7 palców u jednej i 6 palców u drugiej ręki. Chłopczyk poddany będzie amputacji zbędnych palców.

RADIO-KĄCIK.

SOBOTA, 19 LUTEGO.
Warszawa I (Raszyn)
i inne Rozgłośnie Polskie.

15.30 Wiadomości gospodarcze
15.45 „Jak zabawa — to zabawa!” — karnawałowa audycja dla dzieci
16.30 Pogadanka aktualna
17.00 „Henryka Stoffels w życiu Rembrandta” — felieton (z Poznania)
17.15 Recital fortepianowy Lelii Gousseno
17.50 Nasa program
18.00 Wiadomości sportowe
18.10 Pogadanka społeczna
18.15 Piosenki w wykonaniu Lucienne Boyer — płyty
18.30 Program na jutro
18.35 Audycja dla wsi
19.00 Audycja dla Polaków za granicą
19.50 Pogadanka aktualna
20.00 „Kwiaty polskie” — koncert rozrywkowy (ze Lwowa)
20.45 Dziennik wieczorny
20.55 Pogadanka aktualna
21.00 Wielka wieczorna taneczna (transmisja z Płocka)
W przerwie I. o g. 22: „Moment musical” — skecz Cezarego Kłoczowski
W przerwie II. o g. 22.50: Ostatnie wiadomości dziennika wieczornego, przegląd prasy i komunikat meteorologiczny

ŁÓDŹ, jak Raszyn, oraz:

15.00 O wszystkim po trochu
15.10 Utwory chóralne — płyty
15.27 Łódzkie wiadomości giełdowe
16.10 Wiadomości sportowe lokalne
18.15 Pogadanka dla kobiet: „Przyjęcia brydżowe”
18.25 Utwory na orkiestrę detę — płyty
18.45 Rozmowa z radioluchaczami przeprowadzi dyr. B. Pawłowicz
19.35 Odczytanie programu

NIEDZIELA, 20 LUTEGO.
Warszawa I (Raszyn)
i inne Rozgłośnie Polskie.

8.00 Sygnał czasu i pieśń „Ave Maria”
8.05 Dziennik poranny
8.15 Audycja dla wsi
9.00 Nabożeństwo w kościele M. B. Zwyczajkiej w Łodzi
Po nabożeństwie około g. 10.30: Muzyka z płyt
11.30 Polacy w narejskich mistrzostwach świata w Łahit — felieton
11.40 Reportaż z życia
11.57 Sygnał czasu i hejnał z Krakowa
12.03 Poranek symfoniczny — ze Lwowa
13.00 Przegląd kulturalny
13.10 „Zając” — wyjętek z powieści Adolfa Dygasńskiego (z Poznania)
13.30 Muzyka obiadowa — z Krakowa
14.45 Audycja dla wsi
15.45 Wszystkiego po trochu — audycja dla dzieci
16.05 Popularna muzyka skandynawska
16.45 „Anielica i życie” — powieść mowiona Heli Bogusławskiej
17.00 Koncert rozrywkowy z sali Teatru Miejskiego w Płocku — w wykonaniu malej orkiestry P.R. w przerwie około g. 17.55: Chwila Blur Studiów
18.00 Studencko pt. „Słuchista” (wznowienie)
19.25 Muzyka taneczna z płyt
20.35 Program na jutro
20.40 Przegląd polityczny
20.50 Dziennik wieczorny
21.00 Wiadomości sportowe ze wszystkich Rozgłosni Polskiego Radia
21.15 „Ta — jo!” — „Nowa Zemsta”, „Gdyby Fredro dziś napisał” — wesoła audycja (ze Lwowa)
22.00 Ignacy Paderewski: Wariacje esmali — wykon. Józef Turczyński (fortepian)
22.30 Muzyka taneczna — płyty
22.50 Ostatnie wiadomości dziennika „Echa”
i komunikat meteorologiczny
23.00 — 1.00 Programy lokalne

Łódź, jak Raszyn, oraz:

8.30 Muzyka poranna — płyty
8.55 Odczytanie programu
13.00 Muzyka taneczna w Łodzi — felieton
15.45 Audycja dla dzieci
19.35 Poranek sportowy dla robotników
19.50 Koncert solistów
20.35 Wiadomości sportowe lokalne
22.30 Muzyka taneczna — płyty (z Warszawy)
23.00 — 23.30 Muzyka taneczna (transmisja z restauracji „Tivoli” w Łodzi)

PROSZKI
Kogutek
ZASTOSOWANIE:
GRYPY. PRZEBIECZENIE
BOLE GŁOWY. ZĘBOW. itp.
ZADAJĄC ODWYJALNYCH PROSZKÓW W KASIE „KOGUTEK”
OBYDWAJĄC NASŁADOWNICTWA
ZADAJĄC PROSZKÓW „MIGRENO-NERVOSIN”
TYLKO W NOWYM OPAKOWANIU
TOREBKACH HIGIENICZNYCH.

J. MONT-REFFET.

„KRWIODAWCA”

— Pani jest, widzę, ciekawa, jak to było z moim Piotrem? Dobrze, opowiem pani. Węć przez pierwsze trzy lata żyliśmy sobie spokojnie i zgodnie, nie mogąc się rozstać. On pracował jako introligator, nie że zarabiał i był dobrym mężem.

Aż mu się nawiął dawny kolega z wojska Artur i dalej go do spółki namawiać, że będą u siebie panami, że się do niego zbliży.

Tak gardłował, póki Piotra nie namówił, i ten całe swoje oszczędności, to znać dwadzieścia tysięcy franków, w tę spółkę włożył. Otworzyli własny warsztat. Tam ten miał dać drugie tyle ale do tego nie doszło, bo zakochał się, chociaż żonaty, i pewnego dnia znikł z dziewczyną z kawiarni z sąsiedniej ulicy.

Jego żona wnet sobie znalazła innego, niejakiego Eustachego, co miał garaż przeznaczony z naszą introligatornią.

Piotr wkrótce zauważył, że mu znikają różne przedmioty i przyządy: prasa, noż do przecinania tektury, papier ołdakowy i coraz to coś nowego, a zawsze w ciągu nocy. Wiedział, że to sprawa Arturowej i jej przyjaciela, ale, jak się tego za rękę nie złapało, to jakże do niego iść płać w poszukiwaniu skradzionych rzeczy. Można by się jeszcze przeżyć za to do ula!

Tymczasem interesy zaczęły kiepsko iść. Klienci powoli, i było gorzej z każdym dniem.

I wtedy, moja pani, Piotr pokazał, że ma głowę na karku. Nie każdy by sobie tak poradził!

Muszę pani powiedzieć, że na tych samych schodach, co my, mieszkała pielęgniarka ze szpitala Świętego Ambrożego. Całe życie miała do czynienia z chuderlakami i chorymi, toteż z zachwytem spoglądała na mego barczystego, silnego, zdrowego Piotra. Była brzydka, jak noc, więc się jej bać nie potrzebowałam, bo gdyby nie to byłabym musiała osro na nią uważać!

Widząc, że u nas się robi kruczo, poradziła mi, żebym męża zaprowadziła do szpitala na badanie. Opukali go i obejrzelili na wszystkie strony, zrobili jakieś analizy i po paru dniach wręczyli mi zaświadczenie, zapisali na liście i, proszę sobie wyobrazić, założyli mu w domu telefon!

Nie pani nie kombinuje?... Nie bardzo pani widać domyślna. Otóż, Piotr ani się obejrzał, jak został urzędowym „kwiśdajcą”, a trzeba pani wiedzieć, że byle kogo do takiego zaszczytu nie dopuszczają.

Od tej pory, co jakies dwa tygodnie przez telefon wołali go w te pędy do szpitala. Czasem z głębokiego snu w nocy nas obudzili. Tam pompka wyciągała mu krew, której miał za dużo, i wlewali ją do żył stojącej nad grobem położnicy, albo kogoś pogrzebanego w katastrofie.

Piotr nawet głębszy nie był po takiej transfuzji, jak oni to nazywają. Powiem, że mu właśnie to szło na zdrowie, bo za krwisty był zawsze.

Za to zupełnie zaczęło mu się przewracać w głowie. Zrobił się zarożumiały, opowiadał każdemu, że uratował życie, a to

wielkiemu artyście teatralnemu, który byłby na smierć spłynął krwią po wypadku samochodowym, to znówu, że, gdyby nie on, byłby umarł stary kanonik, dobroczynca biednych.

Ala już najdumniejszy bywał, gdy mógł innym imponować, że jego krew płyne w żyłach znakomitej gwiazdy filmowej, kototy albo hrabiny.

Ma się rozumieć pracował leniwie, żeby się nie nadwęgzył, i introligatornia coraz więcej lekami robiła. Żadnych uwag od mnie nie przyjmował. Przeciwnie, o byle co wypominał, że mu jestem kulą u nogi, że tuczę się jego krwią, że mam w nim dojmującą krowę i tak dalej. Wytykał mi też jak to z niego wzorowy mąż, bo ten nowy fach nie pozwalał mu pohulać. Najwyżej litr wina dziennie mógł wypić. Palić musiał jak najmniej i o żadnych hulankach mowy nie było!

Pod tym względem więc miałam spokość. Ale już nie mogłam słuchać od rana do wieczora jego przechwałek, że jest dobroczyńcą ludzkości, bohaterem. Przyczepiał sobie pluskiewkami nad łóżkiem przycinki z gazet i portrety wyidealizowanych siebie ofiar.

Pewnego dnia jakaś wymydlzona i półnaga baletnica przysłała mu swoją fotografię z podpisem:

„Pani Piotrowi Berałowi, memu drogiemu przypadkowemu bratu”.

Przyzna pani, że to wszystko do przyjemności nie należało.

Zaczęłam tracić cierpliwość. Kłóciłam się bez przerwy. Najgorzej było wieczorami, bo nie chciał nigdzie chodzić, więc się

czas okrutnie dłużył. Porównałam go kiedyś do szympansa, tego Rosjanina, jak go tam? Woronowa! Dostałam wtedy patelnię po głowie.

Żyć mu nie dawałam, że przez własne niedołęstwo zmarnował nasze oszczędności, pakując je w warsztat, którego nie umiał prowadzić. Wytykałam mu, że się po zwał od krańców. Ale mało sobie z tego robił, a właściwie nie miałam powodu do użyskiwania, bo przynosił ze szpitala za każdym razem po kilkaset franków, moja pani! A prócz tego jak mówiłam, wiedział dobrze, co robił.

Któregoś wieczoru, po zamknięciu, powiedział że zostanie jeszcze w introligatorni. Usiadł sobie po ciemku za belami papieru.

Punkt o ósmej, patrzy, wchodzi, jak do siebie, otworzywszy drzwi kluczem zapasowym, pani Arturowa z przyjaciелеm. Zapalili bez ceremonii światło i podeszli do amerykańskiego jednego przyrządu, co służy do dziurkowania i spinania arkuszy. Eustachy mówił:

— Przeniesiemy sobie to do siebie. Mam amatora, a na pewno trzy tysiące, a może i więcej.

Wtedy co zrobił Piotr? Złapał kij i rozbił żarówkę, a potem, jak nie chwyci za stółek i jak nim nie zdzielił Eustachego! Runął jak nieżywy na podłogę. Arturowa zaczęła krzyczeć w niebogłosy, lecz w ciemności nie mogła do wyjścia trafić. Piotr ją odepchnął, że się aż zatoczyła, i sam wyskoczył na ulicę.

Pani pewno powie, że z niego zbój i morderca, i że po co ja o tym rozpowia-

dam! Chwileczkę, zaraz się pani dowie.

W kwadrans później mój Piotr wrócił sobie spokojnie, jak gdyby nigdy nie. Przed domem zebrał się tłum, policja pilnowała porządku. Jedni drugim powtarzali z przerażeniem, że dokonano napadu i że bandy to z rozwaloną czaszką odwieziono do szpitala.

Teraz już się pani domyśla. Piotr nie czekając na telefon pobięł zaofiarował swoją krew. Przyjeł go z otwartymi ramionami, bo właśnie wlamywał się do tej samej „grupy” co i on jak oni mówią.

Piotr zrzucił marynarkę i nie zważając się przed spełnieniem obowiązku. Wyplacili mu należność, dziękowali, winszowali.

Przyszedł do domu i opowiedział mi całą historię.

Wyobraza pani sobie, jak nazajutrz po traktowali Arturów, gdy chciała wnieść skargę na mego męża!

— Czy pani nie wie, że to on uratował życie pani przyjacielowi? A w ogóle co o i razem z panią robił w cudzym warsztacie?

Skorzystaliśmy z pobytu Eustachego w szpitalu i zabraliśmy z jego garażu wszystko, co nam wyniosł. Widocznie hurtem miał to sprzedać, bo niczego nie brakowało.

Piotr na nowo introligatornię urządził. znalazł do pracy dobrego majstra i interesy tak ruszyły, że się nawet wypisał teraz z listy krwiodawców

Ti. Kw.

SPORT.

Niefortunne wypady Stogowskiego NOWA PORAZKA POLSKICH HOKEISTÓW

W piątek polska drużyna hokejowa rozegrała w Pradze ostatni swój mecz półfinałowy, ulegając Anglii 1:7 (1:3, 0:4 0:0). Mimo fatalnego wyniku stwierdzić trzeba, że Polacy wypadli o klasę lepiej, niż na zgrupowaniu meczu ze Szwecją.

Tym razem wszyscy nasi zawodnicy leczyli bardzo ambitnie. Zawiodł tylko Stogowski, który zawiął przynajmniej jedną bramkę. Jego wypady w pole były w takich katastroficznych. Anglicy po każdym takim wypadzie zdobywali nową bramkę.

Stogowski poza tym wykazywał ogromną zdatność do gry, co oczywiście musiało odbić również ujemnie na wyniku.

Mecz rozegrany został przy pięknej słonecznej pogodzie wobec siedmiu tysięcy widzów.

Widowiskowo zawody były bardzo ciekawe, a przewaga Anglików w polu była duża tylko okresami.

Mimo to dało się zauważyć, że poza Wolkowskim i Kowalskim nasi zawodnicy ustępują znacznie dobrej klasie zagranicznych.

SENSACYJNY WYNIK WĘGIER Z KANADĄ.

W drugim spotkaniu piątkowym Węgry wywalczyły z Kanadą wynik nieroz-

strzygnięty 1:1 (1:1, 0:0, 0:0). Kanadyjczycy zaprezentowali się bardzo słabo, trzeba jednak zaznaczyć, że się wyraźnie oszczędzali, gdy finał mają i tak zapewniony.

KANADA I ANGLIA ZAKWALIFIKOWAŁY SIĘ JUŻ DO FINAŁU.

W drugiej i trzeciej grupie rozgrywek półfinałowe zostały już zakończone.

Końcowa tabela przedstawia się następująco:

DRUGA GRUPA:

	Gier.	Pkt.	St. br.
1) Kanada	2	3:1	4:3
2) Niemcy	2	2:2	3:3
3) Węgry	2	1:3	1:2

TRZECIA GRUPA:

	Gier.	Pkt.	St. br.
1) Anglia	2	4:0	10:3
2) Szwecja	2	2:2	3:3
3) Polska	2	0:4	1:8

Do finału zakwalifikowały się Kanada i Anglia. W pierwszej grupie pozostał jeszcze do rozegrania decydujący mecz pomiędzy Czechosłowacją i Szwajcarią. Jedną z tych drużyn zakwalifikuje się do finału, podczas gdy Ameryka zajmie ostatnie miejsce.

Nehringowa nie startuje na meczu Polska — Łotwa.

Mecz łyżwiarski Polska — Łotwa odbędzie się definitywnie w dniach 26 i 27 bm. w Warszawie. W ramach zawodów odbędą się międzynarodowe pokazy jazdy figurowej z udziałem jednej z najlepszych

par świata rodzeństwa Pausin (Austria). Nehringowa, jak nam komunikują, nie weźmie udziału w zawodach i projektowany mecz rewanżowy z mistrzynią Łotwy nie dojdzie do skutku.

Zakaz rozgrywania zawodów w czasie przemówienia Hitlera

Niemieckie urzędowe biuro informacji nie donosi, iż naczelne władze sportowe Rzeszy wydały zakaz rozgrywania jakiegokolwiek zawodów na całym terenie Niemiec w najbliższą niedzielę, dnia 20 lutego.

go między godziną 11.45 a 17-tą.

Zakaz ten ma umożliwić sportowcom wysłuchania mowy Hitlera, która będzie w tym czasie wygłoszona w Reichstagu.

Sport w kilku słowach.

Jutro, tj. w niedzielę odbędzie się na lodowisku UT przy ul. Wodnej towarzyski mecz hokejowy ŁKS — Union Touring. Zawody zapowiadają się bardzo ciekawie, zwłaszcza że obie drużyny wystąpią w możliwie najsilniejszych składach. Początek meczu o godz. 18-ej.

— Znany zawodnik ŁTK i najlepszy kolarz torowy Okręgu Łódzkiego — Alfons Osmulski, który pokonał w ubiegłym sezonie w morcu w wyścigach na 1000 m. w nadchodzącym sezonie, za zezwoleniem swoich władz przełożonych, będzie mógł brać udział w wyścigach torowych.

Do zimowych mistrzostw pływackich okręgu łódzkiego zgłosiło się ok. 50 zawodników i zawodniczek z Idzikowskim, Hartwigiem, Hempniskim, Krencem. Dąbrowskim i in. Mistrzostwa rozpoczną się jutro w basenie YMCA o godz. 17-ej, przy czym poprzedzą je biegi eliminacyjne (o godz. 15.30). Przedsprzedaż biletów w YMCA.

— Tytuł mistrza Łodzi w tenisie stołowym zdobył Zajdeman (Mak.) przed Kantorem (Mak.), Hoffmanem i Pazią (KPW).

— W meczu koszykówki o mistrzostwo klasy B KPZjednoczone pokonał Wilmę 54:47, zaś w meczu zapasniczym Wima pokonała KPZjednoczone 13:8.

A strzel pan 2 bramki! Wyjazd piłkarzy do Francji.

W czwartek wieczorem odjechała z Katowic ekspedycja piłkarska, która pod nazwą „Polski Zachodniej”, rozegra w niedzielę i w poniedziałek spotkania w Lille i Lens z Francją Północną. Ekspedycję prowadzą pp. dr Obrubański z Krakowa oraz Lubina i Janicki ze Śląska.

Na dworcę żegnali piłkarzy członkowie zarządu Śląskiego OZPN, z p. inż. Czuskiem, Antoszewskim, Chmielem i Szpielmanem na czele.

Na ogół gracze nasi są przekonani, że we Francji powinni uzyskać dobre wyniki. — Tam są świetne boiska — mówi Wilimowski — równe jak stół, na takich boiskach można technicznie zagrać. Dlatego zawsze robimy we Francji dobre wyniki.

— A tylko trzymajcie się tam dobrze, nie róbcie jakiejś nowej afery. — O, nie ma obawy — odpowiada Wilimowski — teraz się trzymamy, musimy

przecież powygrwać wszystkie mecze między państwami ze Szwajcarią i Jugosławianami, a potem mistrzostwa świata. To głupstwo, już się nie powtórzy — zapewnia piłkarz Ruchu.

— Wynik dobry zrobimy — mówi Piontek — ale zależy — czy będzie grał ten Anglik na półmlewy. Majejski musi na niego uważać.

— Ten jak strzelał — dorzuca Dytko — to Albański w ogóle piłki nie widział. Pociąg rusza, ostatnie pożegnania i życzenia:

— Wygrajcie 4:1 — poleca jedna z pań — To by wystarczyło — odpowiada Piontek.

— Do widzenia, panie Wilimowski — krzyczy jakiś mały chłopak, wielbiciel napaśnika Ruchu — strzel pan choć dwie bramki!

SMUTNA ANKIETA PROBOSZCZA. DZIECI SZKOLNE GŁODUJĄ...

ŁUKÓW, 19.2. — Proboszcz we wsi Okrzeja, ks. dr Kresa, w pow. łukowskim, przeprowadził ankietę w klasie drugiej tamtejszej szkoły, która wykazała, że na 57 dzieci — 27 jada chleb co kilka dni, 30 na

tomiasz powiedział, że chleb będą jadły dopiero z nowych zbiorów. W dniu przeprowadzenia ankiety 12 dzieci przyszło do szkoły bez śniadania i nie zabierając żadnego jedzenia ze sobą. Do szkoły mają 4 kilometry. Są to okolice powiatu łukowskiego, które uciążliwie bardzo poważnie z powodu klęski suszy.

Należy nadmienić, że jedno z niemieckich pism na Śląsku naszym podało wiadomość, że niektóre gminy w powiecie siedleckim cierpią obecnie już na brak chleba.

ŚLIZGAWKA NA ZDROWIU.

W związku ze sprzyjającymi warunkami atmosferycznymi na „Zdrowiu” Polecie Konstantynowskim (ul. 11 Listopada) uruchomiono ponownie ślizgawkę.

Lodowisko czynne od 10 — 21-ej codziennie.

BACZNOŚĆ PODOFICEROWIE REZERWY.

W dniu 19 lutego r.b. i w każdą następną sobotę, punktualnie o godz. 18.30 w lokalu OZPR w Łodzi przy ulicy kpt. pil. Żwirki nr 8, odbywać się będą wykłady z dziedziny PW. Wykłady, prowadzone będą przez fachowych instruktorów, przydzielonych przez Komendę Miejską PW Łódź I.

Wobec powyższego, wszystkich członków wzywa do punktualnego przybycia, Komenda PW, OZPR, w Łodzi.

TEATR POLSKI.

Dziś o godz. 4-ej po poł. „Galażka rozmarzona” Z. Nowakowskiego w abonamencie szkolnym.

Dziś o godz. 8.30 wiecz. sztuka St. Pollacka i A. Marka „Dr. Berghof przyjmuje” od 2 do 4 w inscenizacji Br. Dąbrowskiego.

TEATR KAMERALNY.

Dziś Teatr Kameralny występuje z premierą komedii francuskiej L. Verneuil’a „Azais” w której wystąpi jeszcze kilkakrotnie Kazimierz Junosza-Stępiński. Premierę dzisiaj przygotował reżyser Stefan Wronecki.

Jutro o godz. 4 popoł. ostatnia popołudniowa komedia Caillet’a i Fiera’a „Papa” z udziałem Kazimierza Junoszy-Stępińskiego. Jutro wieczorem po utworzenie dzisiaj premierę.

TEATR POPULARNY.

Dziś o godz. 8.15 wiecz. i jutro dwa razy o godz. 4.30 popoł. i 8.15 wiecz. grana będzie operetka, ciesząca się zasłużonym powodzeniem, lekka komedia wiedeńska W. Lichtenberga „Mecz małżeńskich”.

OLLA
PRES

NIEDOŚCIGNIONE
JAKOŚCI
PEWNOŚCI

ORYGINALNE TYLKO
Z TYM ZNAKIEM
FABRYCZNYM

**BEZGRANICZNE
ELASTYCZNE**

PATENT FRANC. NR. 790.504
PATENT AMER. NR. 1059.701

Życie ekonomiczne

BAWEŁNA.

Notowania z dnia 18 lutego.

Nowy Jork: loco 9.00, marzec 8.91, kwiecień 8.94, maj 8.98
Liverpool: loco 5.16, luty 5.03, marzec 5.05, kwiecień 5.08
Egipska (Sakell): loco 8.53
Brama: loco 10.96, marzec 10.24, maj 10.35, listopiec 10.53

Waluty, dewizy i akcje

PAPIERY PAŃSTWOWE — NIEJEDNOLICIE.
Dział papierów państwowych cechował nastroj niejednorodny, przeważają jednak na ogół znaki kursowe.

Dla premii tendencja była słabsza. W stosunku do ostatnich notowań giełdowych Dolarówka była tańsza o 38 groszy, a 3-proc. Poż. inwestycyjna 1 i 2 emisji — o 75 groszy na setce.

4-proc. Poż. Konsolidacyjna zwykłe oraz drobne odcinki podniosły się o 0.25 procent.
4 i pół proc. Państwowa Poż. Wewnętrzna, 5-proc. Poż. Konwersyjna oraz 5-proc. Poż. Kolejowa utrzymały się na ustalonym poziomie.

WAHANIA KURSÓW LISTÓW ZASTAWNYCH.

W dziale prywatnych papierów lokacyjnych panował nastroj zmienny, przy średnich rozmiarach obrotów.

W porównaniu do ostatnich notowań giełdowych 3-proc. Przemysł Polski obniżył się o 0.75 procent, a 4 i pół proc. Ziemię w Warszawie — o 0.25 proc. Po wyższych o 0.25 proc. cenach zakupowym 5-proc. m. Warszawy oraz 5-proc. m. Warszawy 1933 r. Poza tym obracano 5-proc. m. Warszawy 1936 r. po kursie ustalonym.

PAPIERY PROCENTOWE.

Poż. Inwestycyjna 1 emisji 82.00, 2 emisji 82.50, Dolarówka 3 serii 43.00, Konsolidacyjna 1936 r. 66.75, (drobne), Konwersyjna 1924 r. 68.25, Kolejowa 1926 67.00, Wewnętrzna Pożyczka Państw. 1937 r. 64.25, L. Z. Państwowego Banku Rolnego 83.25 i 94.00, L. Z. i Obl. Kom. Banku Gospodarstwa Krajowego wszystkich emisji 83.25, 94.00 i 81.00, Bud. 93.00, Ziemię w Warszawie 1924 r. (gwac.) wartości kuponu 34.84, Ziemię w Warszawie 5 serii 62.25, m. Warszawy 72.75, m. Warszawy 1933 r. 70.25, m. Warszawy 1936 r. 75.00, m. Łodzi 1933 r. 63.25

SŁABSZĄ TENDENCJĄ DLA AKCYJ.

Zainteresowanie papierami dywidendowymi było średnie, w oficjalnych transakcjach zanotowano ogółem sześć gatunków akcji. W porównaniu do ostatnich notowań giełdowych kursy kształtowały się na ogół niższko.

Bank Polski 117.00, Cukier 35.50, Węgiel 30.75, Norblin 79.00, Ostrowiec s. B 55.50, Starachow. 39.50

GIEŁDA ZBOŻOWA.

WARSZAWA, 19.2. — Urzędowa cedula giełdy zbożowej — towarowej w Warszawie.
Pszenna czerwona szklista 29.75 — 30.25, jednolita 29.25 — 29.75, zbierana 28.75 — 29.25, żyto I stand. 21.25 — 21.75, mąka pszenna gat. I wyc. 30-proc. 45.00 — 47.50, 50-proc. 42.00 — 44.50, 65-proc. 30.50 — 41.50, mąka pszenna pastwana 19.00 — 20.00, żytnia gat. I 50-proc. 33.00 — 33.50, 65-proc. 30.50 — 31.00, razowa 95-proc. 24.75 — 25.25
POZNAN, 19.2. — Urzędowa cedula giełdy zbożowej — towarowej w Poznaniu.
Ceny transakcyjne — nie notowane.
Ceny orientacyjne: pszenica 26.25 — 26.75, żyto 20.25 — 20.50, mąka pszenna gat. I wyc. 30-proc. 46.50 — 47.00, 50-proc. 43.50 — 44.00, 65-proc. 40.50 — 41.00, mąka żytnia gat. I 50-procentowa 30.50 — 31.50

Co nas po pracy rozweseli?

CASINO — Szefer wywiadu.
CORSO — I. Nancy Stelle zginęła;
II. Powrót z piekła.
EUROPA — Słupy zaulek.
GRAND-KINO — Ostatnia noc skazania.
IKAR — I. Od wtorku do czwartku.
II. Dzieci ulicy.
METRO — Kapitan Taylor.
MIMOZA — I. Nieznośna dziewczyna;
II. Diabły wybrzeża.
MIRAZ — Atak o święcie.
PALACE — Wzgardzona.
PRZEDWIOSNIE — „Truxa”
RAJ — I. Będzie lepiej; II. Trędowna.
RIALTO — Przy drzwiach zamkniętych.
RAKIETA: Burgtheater.
STYLOWY — „Na Sybir”.
TON — Towarzysze broni.
ZACHĘTA — „Znachor”.
Menażeria Cyruk Staniewskich w parku helenowskim. Ceny od 10 do 10 rano do 7-ej w.

Jutro na obied:

Rosół z makaronem. Sztuka mięsa z chrzanem, pieczeń cielęcą z jarzynką, omlet.

WINSZUJEMY

Jutro Leonowi.
Wschód słońca 6.43
Zachód słońca 16.58
Długość dnia 10.15
Przybyło dnia 2.26
Tydzień 8

Każdemu po troszeczku... Program imprez sportowych.

Kalendarzyk sportowy na dziś i jutro przewiduje w Łodzi następujące imprezy sportowe:

Sobota.
Szermierka. W sali strażackiej przy ul. 11-go Listopada 4 od godz. 17-ej pierwszy dzień meczu szermierczego Łódź — Śląsk (walki na florety).
Boks. W sali Geyera (Piotrkowska 295) o godz. 20.30 mecz towarzyski Geyera — Polonia (Warszawa).
Hokej. Na lodowisku KPZjednoczone o godz. 16.30 o mistrzostwo klasy B: Zjednoczone — Hakoah.
Żyźniarstwo. Na lodowisku w Helenowie: Pierwszy dzień mistrzostw w jeździe figurowej.
Kolarstwo. W sali przy ul. Wólczańskiej 139 o godz. 16-ej walne zebranie Łódzkiego Towarzystwa Kolarskiego.

PROSZKI BOŁU GŁOWY
DŁA DOROSŁYCH
ZE ZNAKIEM
FABR.

PSZCZOŁKA
Stosuje się
do leczenia
grypy i kataru

Konkurs muzyczny

Zarząd Główny Ligi Morskiej i Kolonialnej, Warszawa, ul. Włók 10 ogłasza 3 następujące konkursy kompozytorskie:

Konkurs I na piosenkę dla młodzieży szkolnej — na jeden głos z fortepianem — odpowiadającą następującym warunkom:

1) Piosenka na formę zwrotkową. 2) Nadaje się do wykonania przez młodzież szkolną. 3) Jest tak ułożona, że może być wykonana również bez fortepianu.

Nagrody: I — 100 zł., II — 80 zł., III — 70 zł., IV — 50 zł.

Konkurs II na piosenkę dla marynarzy na jeden głos z fortepianem, odpowiadającą warunkom:

1) Piosenka ma formę zwrotkową. 2) Przeznaczona jest do wykonania przez marynarzy. Może być wykonana także bez fortepianu.

Nagrody: I — 100 zł., II — 80 zł., III — 70 zł., IV — 50 zł.

Konkurs III na pieśń chóralną — chór mieszany lub męski a capella. Forma dowolna. Czas trwania najwyższej 5 minut.

Nagrody: I — 200 zł., II — 100 zł., III — 75 zł.

Warunki ogólne dla wszystkich konkursów:

1) Utwory winny być napisane dla ustalonych tekstów piosenki z Kleszczyńskiego, K. Makuszyńskiego, J. Stępińskiego, które można otrzymać w Biurze Zarządu Głównego Ligi Morskiej i Kolonialnej w Warszawie, ul. Włók 10, II p.

2) Utwory nagrodzone stają się własnością LMK, która posiada wszelkie prawa ich wydania.

3) Utwory zaopatrzone w głośno należy przysłać do Biura Zarządu Głównego LMK w Warszawie z dołączeniem zamkniętej koperty z imieniem, nazwiskiem i adresem kompozytora.

4) Ostateczny termin nadsyłania utworów upływa dnia 15 maja 1938 r.

Skład jury: profesorowie Konserwatorium Warsz.: S. Kazuro, J. Lefeld, W. Małuszewski, K. Sikorski.

Wyniki konkursu będą ogłoszone w dniu Świąta Morza 1938 r.

Obowiązki i prawa powołanych do pomocniczej służby wojskowej

Rada Ministrów uchwaliła rozporządzenie o obowiązkach i prawach, wynikających z odbywania i ukończenia przysposobienia do wojskowej służby pomocniczej.

Służba przysposobienia polega na odbywaniu ćwiczeń (ćwiczeń doroznych, kursów, obozów). Czas trwania ćwiczeń ma być tak określony, by powołani do odbywania tych ćwiczeń byli jak najmniej narażeni na trudności w wykonywaniu zawodu lub odbywaniu studiów.

O ukończeniu służby przysposobienia rozstrzyga ilość odbytych ćwiczeń i wykazanie się dodatnimi wynikami szkolenia. Spośród osób obowiązanych do odbycia służby przysposobienia będą powołani jedynie obywatele polscy o odpowiednim poziomie moralnym oraz których lojalność w stosunku do państwa nie nasuwa żadnych zastrzeżeń.

Powołani do służby w jednostkach organizacyjnych przysposobienia do wojskowej służby pomocniczej otrzymują z chwili wcielenia stopień i tytuł służbowy. Stopień i nazwę tytułów służbowych określa minister spraw wojskowych, któremu służby również prawo nadawania wyższych stopni służbowych.

Prowadzenie jakiegokolwiek działalności politycznej na terenie jednostek organizacyjnych przysposobienia do wojskowej służby pomocniczej jest wzbronione.

Wcieleni do jednostek organizacyjnych przysposobienia do wojskowej służby pomocniczej obowiązani są w czasie trwania tej służby do posłuszeństwa wobec rozkazów przełożonych do stosowania się do przepisów i instrukcji władz wojskowych. Winni naruszenia tych obowiązków podle-

gają następującym karom porządkowym:

a) nagany ustnej, b) nagany pisemnej, c) nagany przed frontem oddziału, d) obniżenia stopnia służbowego. Z trzema ostatnimi karami może być połączone odebranie funkcji służbowych.

Powołani do służby przysposobienia otrzymują 1) bezpłatnie umundurowanie typu wojskowego, 2) prawo do należności pieniężnej, w wysokości żołdu szeregowca w wojsku, jeżeli ćwiczenia trwają dłużej niż 14 dni, 3) do bezpłatnego wyżywienia — jeżeli ćwiczenia trwają dłużej niż 6 go dzin, 4) do bezpłatnego zakwaterowania — jeżeli ćwiczenia odbywają się poza miejscem zamieszkania powołanego, 5) do bezpłatnej opieki lekarskiej i 6) do bezpłatnego przejazdu na ćwiczenia — jeżeli odległość od miejsca zamieszkania jest większa niż 25 km.

W zakresie świadczeń na wypadek utraty zdolności zarobkowej, kalektwa lub śmierci, powstałych bez winy poszkodowanego i w związku przyczynowym z ćwiczeniami, związanymi z odbywaniem służby przysposobienia, służba w jednostkach organizacyjnych przysposobienia do wojskowej służby pomocniczej będzie uważana za równoznaczną z czynną służbą wojskową.

Z powodu powołania do służby przysposobienia oraz w czasie między chwilą powołania, a chwilą odbycia tej służby u mowa o pracę nie może być przez pracodawcę wypowiedziana ani rozwiązana.

Odciecie służby przysposobienia do wojskowej służby pomocniczej jest równoznaczne z ukończeniem drugiego stopnia p.w.

Najgłupsze stworzenia POTWORNE REKINY o mózgu wielkości jaja kurzego

Ocean Atlantycki, w okolicach podzwrotnikowych, roi się od rekina. Potwory te, wielkie, nieraz osiemnastometrowe ryby, są postrachem mórz południowych.

Jest ich wiele nierzadkich odmian, noszących nazwy, odpowiadające ich wyglądowi. Są: „tygrysy“, „młoty“, „wargacze“, pięknie prążkowane „dywanowe“, „wielorybki“ i wiele innych. Jeden gatunek przeważa: „zły stary człowiek“.

Rekiny są niesłychanie żarłoczne. Pożerają dosłownie wszystko, co im się nawinie: ryby, delfiny, ludzi. W żołądku schwytanego morskiego rozbójnika znajdowano pudełka blaszane, zwoje drutu kolczastego, liny, baryłki itp.

Apetyt służy im nawet w najcięższych opresjach. Gdy zostaną schwytane zjadają wszystkie ryby, złowione wraz z nimi w sieć, usiłując przytem zerzeć się między sobą, o ile pojmano ich jednocześnie kilka sztuk. Odgryzają sobie wzajemnie plećwy, ogony, a przede wszystkim głowy.

Wchodzi tu w grę zupełny brak inteligencji, sprawiający, iż schwytany rekin nie zdaje sobie racji ze swej dramatycznej sytuacji. Rekiny zaliczane są szczerze do najgłupszych stworzeń. Mózg największego rekina zmieścił się w skorupce od jajka!

Ogarnięty siecią nie usiłuje bynajmniej się z niej wydostać.

Rekiny są nader poszukiwane dla tłuszczu, zawartego w dużej ilości w ich wąrobie i podobnie, jak tłuszcz szkliszka, najcenniejszą własność leczniczą, a jeszcze więcej dla cennej skóry, najmocniejszej ze wszystkich skór. Przed wyprawieniem jest tak twarda, że najostrejsze noże tępią się

na niej po paru cięciach. Lecz sposobami garbarskimi nadać jej można miękkość i delikatność. Jest ona droga, ale nadaje się znakomicie do wyrobu obuwia damskiego, torebek, neseserów i pugilaresów.

Jeden ze złowionych ostatnio w Portorico okazów, mierzący pięć metrów, miał 4-metrową wąrobę, ważącą 82 kilogramy, z której wytopiono 73 kilogramy tłuszczu.

Półow jest niezmiernie trudny i niebezpieczny. Używa się sieci długości 350 metrów, niesłychanie mocnych, z dużymi 20-centymetrowymi oczkami.

Zabobon rybacki nie pozwala na przecinanie sieci, trzeba je więc rozplątać, wykazując ogromną zręczność, i mając się ustawicznie na baczności przed rozmieszczonymi w paszczy w kilka rzędów ostrymi jak brzytwy, zębami potwora. Zresztą może on zabić także człowieka uderzeniem ogona, którym bije gwałtownie.

Cała sztuka polega na uchwyceniu w pętlę straszliwego ogona. Wówczas traci on swą ruchliwość, a unieszkodliwia go się mało humanitarnym biciem kijami w najczulsze jego miejsce: nos.

Główny, zwany „wielorybnikiem“, posiada specjalnie na morskie olbrzymy. Rekin - wielorybnik zna pięć achillesów wieloryba, którą jest jego... język. Rzucił się więc bezczelnie na paszczę, trzymając się z daleka od potężnego ogona. Rekin ponawia atak tak długo, aż wieloryb rozdrażniony, otwiera paszczę, próbując odpedzić napastnika! Ten czeka tylko na to i odgryza bezbronnemu kolosowi język.

Istnieje też gatunek łagodnych i bezżębnych rekina, żywiących się skorupkami

kami, które rozcierają umieszczonymi w paszczy twardymi płatami. Gatunek ten nosi nazwę „Port Jackson“.

W czasie ostatniego polowu schwytano w Porto - Rico takiego właśnie półtora-metrowego rekina. W momencie ściągania sieci nadpłynął niespodziewanie czterometrowy krewniak z rodzaju „tygrysów“ i rzucił się na tamtego. Ten umknął z powrotem w głąb sieci, a „tygrys“ za nim. Szamotanie się trwało około trzech godzin. Gdy wreszcie wyciągnięto sieć, „Port - Jackson“ wisiał, wczepiony paszczą w skrzel „tygrysa“ z taką zajądlnością, że nie dał się w żaden sposób oderwać. Pusił przeciwnika dopiero, wydając wspólnie z nim ostatnie tchnienie na pokładzie.

Ciekawe jest pochodzenie nazwy „rekin“, nadanej potworom przez marynarzy. Jest to zniekształcone łacińskie słowo „requiem“, śpiewane nad zmarłym, płynący bowiem człowiek, natknąwszy się na morskiego zbroja, nie może uniknąć śmierci.

Polacy zagranicą.

Baletmistrz królewskiej flamandzkiej Opery w Antwerpii p. Władysław Karnecki, został odznaczony złotym medalem za działalność społeczną i filantropijną. Na cześć naszego rodaka Rada Miejska Antwerpii wydała raut. Na zdjęciu — talet flamandzki pod dyr. Władysława Karneckiego.

Słonie w „kociołkach”. O brzymie polowanie w Sjamie

Słoń jest artykułem eksportowym Siamu. W niedostępnych dżunglach tego kra-

ju trzymają się niezliczone stada tego grubego zwierza. Polowanie na słonie w dżungli jest możliwe tylko przy użyciu wielkiego aparatu. Słoń jest zwierzęciem zbyt cennym i pożytecznym, ażeby go zabijać. Toteż słonia chwytają żywego, ażeby wykorzystać jego olbrzymią siłę roboczą i dostarczać go ogrodom zoologicznym oraz przedsiębiorstwom filmowym.

Niebawem odbyć się ma, z polecenia rządu siamskiego olbrzymie polowanie na słonie, w wyniku którego liczą się z ugięciem kilkuset sztuk. Ponieważ przy łowach tych bardzo ważną rolę odgrywa słonie oswojone, przeto rząd siamski wydał zarządzenie, ażeby wszyscy właściciele oswojonych słoni dali zwierzęta swe do dyspozycji kierownictwa łowów.

Przygotowania do łowów są w pełnym toku. Na razie zgłoszono sto słoni i ich poganiaczy do uczestnictwa w łowach. Cały obszar polowania podzielony jest na rewiry, z których każdy posiada swój „kociołek“ dla pomieszczenia spędzonych tam słoni. Cała armia doświadczonych wywadowców zajęta jest tymczasem wytopieniem legowisk, w których przebywać będą słonie. Wiadomości o legowiskach i konieczności stad idą do rewirów, gdzie układa się plan łowów. O oznaczonym czasie ruszą naprzód rzesze naganiaczy w stronę legowisk. Za spłoszonymi słoniami podążają oswojone słonie. Naganka ta trwa kilka dni. Stada słoni pędzi się w kierunku „kociołków“. Trudno sobie wyobrazić, jak olbrzymie trudy przechodzą ludzie i zwierzęta, pędzone przez setki kilometrów.

Czy jesteś członkiem L.O.P.P.?

Wózki przeciwigazowe dla niemowląt. Udane próby z kotami.

Fachowcy angielscy skonstruowali obecnie wózki dziecięce, chroniące przed gazami trującymi, ponieważ trudno zakładać maski gazowe niemowlętom.

Wózki są tak skonstruowane, iż za jednym przyciśnięciem lewarka zamykają się hermetycznie. Z boku znajduje się pompa, która nabiera powietrze i poprzez fil-

try wpompowuje je do wózka. Nowe wózki wypróbowano, sadzając w nie z początku koty i psy. Próby wykazały, iż gazy nie przenikają do środka. Fabrykacja seryjna wózków została już rozpoczęta. Cena ma być tak skalkulowana, aby mogły one stać się przedmiotem masowej sprzedaży.

Kula za... chwasty Ciężko żyć w Rosji sowieckiej

Na pewnej fermie w Rosji zarządca chcąc pozbyć się nasion chwastów zaorał

glebę bardzo głęboko. Nasiona chwastów zostały zasypane, a na wierzch dostała się czysta ziemia. Ponieważ nie było chwastów, plony obrodziły stokrotnie i zarządca otrzymał nagrodę i lepsze stanowisko w komisariacie rolnictwa.

PODSŁUCHANE GOŚCIE NIE ODCHODZI...

Już od ośmiu godzin siedzi Nudzik u Kiebaszkińskich i nie zdradza żadnego zamiaru odejścia. I jeszcze, na domiar wszystkiego zaczyna gwizdać.

Gospodarz traci cierpliwość: — Niech pan nie gwizduje! Nie znoś tego!

Nudzik jest zdziwiony:

— Jakto? Przecież pan mieszka w pobliżu dworca i słyszy bez przerwy gwizd pociągów?

— Tak, ale kiedy słyszę, że pociąg gwizda, wiem na pewno, że odchodzi!

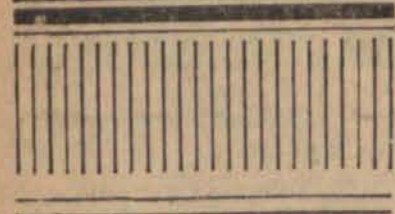
Na jego miejsce przysłał innego zarządcę, który, chcąc pobić rekord poprzedniego zarządcy, zaorał glebę jeszcze pół cala głębiej, aniżeli jego poprzednik. Nie wiedział o tym, że w ten sposób wyrwał na wierzch nasiona chwastów. Ponieważ zaraz po zasianiu zboża spadły deszcze, nasiona chwastów zakiełkowały i olbrzymie pola pokryły się chwastami, niszcząc zboże. Ponieważ poprzedniego roku nie było chwastów, wobec tego oskarżono niefortunnego zarządcę o rozmyślny sabotaż i rozstrzelano jako zdrajcę ojczyzny.

Wiczenia angielskiej służby łączności.

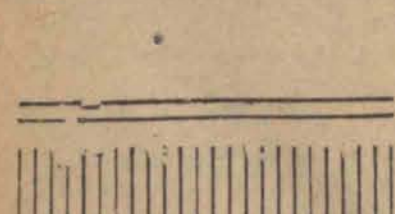

oddział łączności armii brytyjskiej podczas wykładania kabla na poligonie w Aldershot

Eleanor MEHERIN

CHCE TYLKO CIEBIE

PO WIEŚĆ

50

Esterą Mason miała już pięćdziesiątkę. Była to dumna, energiczna niewiasta z dużym nosem i szorstkimi, siwymi włosami zaczesanymi gładko do góry i splecionymi nad karkiem w ósemkę. Czesła się w ten sposób od roku 1902. Była wtedy czarnooką, siedemnastoletnią dziewczyną, zakochaną do szaleństwa w dentyście, który naprostowywał jej ładne, zdrowe ząbki. Do dziś dnia przechowywała różową różyczkę, którą jej od niechcenia podarował.

CHCE 111111 18.2.

Jakże pragnęła rzucić mu się w ramiona! Jak czekała, jak modliła się, żeby ją pocałował! Dziś jeszcze robiło się jej słabo na wspomnienie dnia, kiedy to dostała zawiadomienie o jego ślubie. Nikt w rodzinie nie wiedział o cichej tragedii ciotki Estery.

Rozpaczła okropnie. Zamknęła się w sobie pełna gniewu i pogardy dla mężczyzn oraz dla delikatnych pieszczotek, które tak często wybierają na żony.

Dora Mason należała do tego typu, toteż Estera nie przepadała za bratową, a i Nell, nie mogła się pochwalić sympatią przybranej ciotki. Wiadło, że bratowa chora, a jej córka bez posady, Estera wzięła poniekąd za osobistą obrazę.

Henryk zaczął rozmowę z siostrą w przyjacielskim tonie, ale od słowa do słowa rozżarli się na siebie i zrobiła się awantura rodzinna, doskonała w technice, wyrobionej przez szereg lat.

— Rozmawiałem niedawno z Cównem — rzekł Henryk. — Znosi się na ożywienie w budownictwie.

— Oczywiście — potwierdziła Estera z arogancją kobiety, obeznanej z kombinacjami giełdowymi. — Wszy-

scy finansisci to przepowiadają.

— Cówn będzie budował dwa domy w Bronx. Zrobił mnie kierownikiem robót. Dzięki Bogu, znów będę mógł utrzymywać rodzinę.

Estera podchwyciła w słowach brata ukryty sens. Czekala nastroszona.

— Dostanę jakieś pięćdziesiąt dolarów tygodniowo. Rozumie się wobec takich widoków nie przeniosę Dory do gorszego mieszkania. Gdybyś mogła pomóc nam przetrzymać miesiąc lub dwa...

Estera zerwała się z krzesła jak oparzona. Wygrazając bratu palcem, krzyczała:

— Pomóc wam przetrzymać, póki nie posiejesz niebieskich migdałów? Mam po uszy twoich planów i nadziei. Bujasz w obłokach i nic z tego nie wychodzi!

— Czy to moja wina, że dziś tak trudno o pracę. Myślisz, że to przyjemnie brać wsparcie od skąpych krewnych?

— Ja skąpa, ja, ty zakamieniały niewdzięczniku! Daję ci dwadzieścia dolarów miesięcznie. Odejmuję sobie od ust.

— Rzeczywiście wyglądasz na zagłodzoną.

— Tak, więc jestem spasiona? Wyszukaj mi wygodny rynsztok, żebym miała się gdzie podziąć i płacić twoje komorne! Ja powinienam się głodzić, żeby mój elegancki braciśzek, miał za co utrzymać dom i podtrzymać swoją godność... Weź łopatę i idź zgarniać śnieg z ulicy!

— Ty sama weź łopatę, herodzie! Dalem ci okazję do spełnienia szlachetnego uczynku. Nie chcesz. Dobrze. W takim razie kto mi zapłaci za cielskie roboty, jakie wykonałem przy twoim domu w lecie? Należy mi się najmniej dwieście dolarów!

— Ty przebiegły lisie! Dawałam wam jeść trzy dni w każdym tygodniu. Przepasałam przysmakami. Spróbuj mnie wyzyskiwać!

Mimo gniewnej odmowy siostry Henryk czekał na jej pomoc ze spokojną nadzieją w sercu. Wyzłości się — myślał. Wiedział, że go bardzo kochała. Wierzył, że choć sama ma niewiele, to przecież nie opuści go w potrzebie. No, i czekał.

Doznał wielkiego zawodu. Nazajutrz po tej klótni Estera zjawiwszy się niespodziewanie, przylapała brata na hazardzie w składzie cygar. Tak był pochłonięty grą w „26“, iż nawet nie zauważył, kto za nim stoi.

Przegrał w jej oczach osiem dolarów.

ŚWIAT NA KLISZY FOTOGRAFICZNEJ.

Polska na międzynarodowych mistrzostwach hokejowych Wytrwały olimpijczyk.

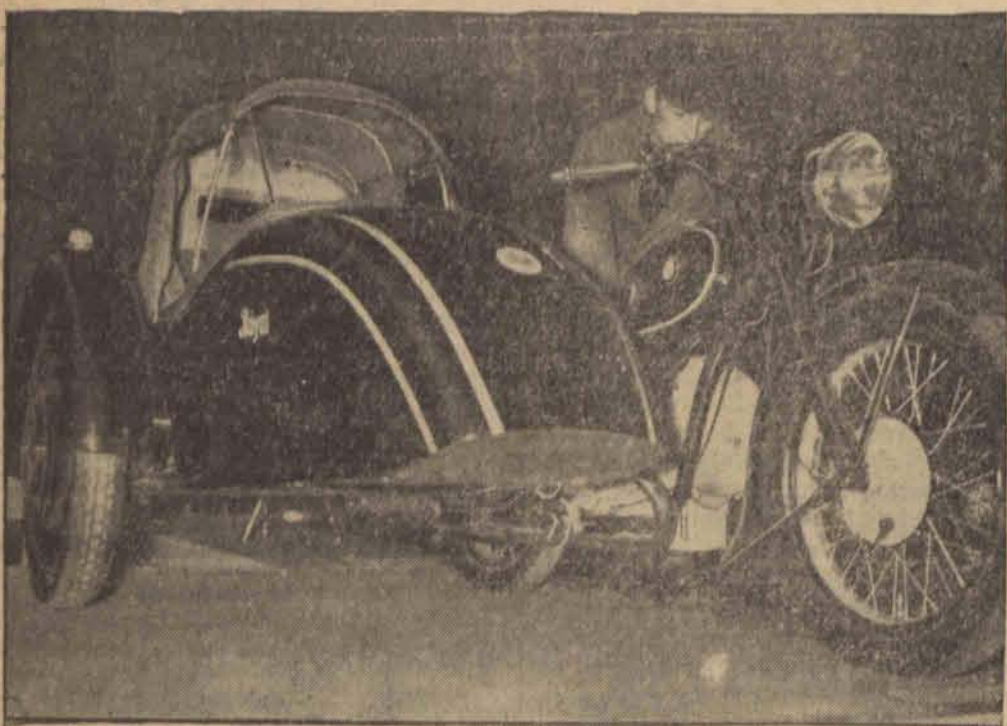

Fragment z meczu hokejowego Polska — Szwajcaria, rozegranego w ramach Międzynarodowych Zawodów Hokejowych w Pradze Czeskiej.

Obywatel szwajcarski Steininger wyruszył piechotą z Genewy do Tokio, gdzie spodziewa się przybyć na Olimpiadę w 1940 roku. P. Steininger pragnie ponadto ubiegać się o medal za wytrwałość sportową. Na zdjęciu wytrwały olimpijczyk podczas marszu, ze sztandarem szwajcarskim w ręku.

Międzynarodowa wystawa samochodowa w Berlinie

Motocykl z aerodynamiczną przyczepką.

Nowoczesny samochód reklamowo-ciężarowy.

Technika współczesna.

W Rybniku odbyła się wystawa Związku Techników Polskich pod nazwą „Technika Współczesna”, w której wzięli udział technicy budowlani z całej Polski. W związku z wystawą został rozpisany konkurs na plakat propagandowy wystawy. Pierwsze miejsce w konkursie zdobył młody utalentowany malarz rybnicki p. Leśnik. Oto jego plakat.

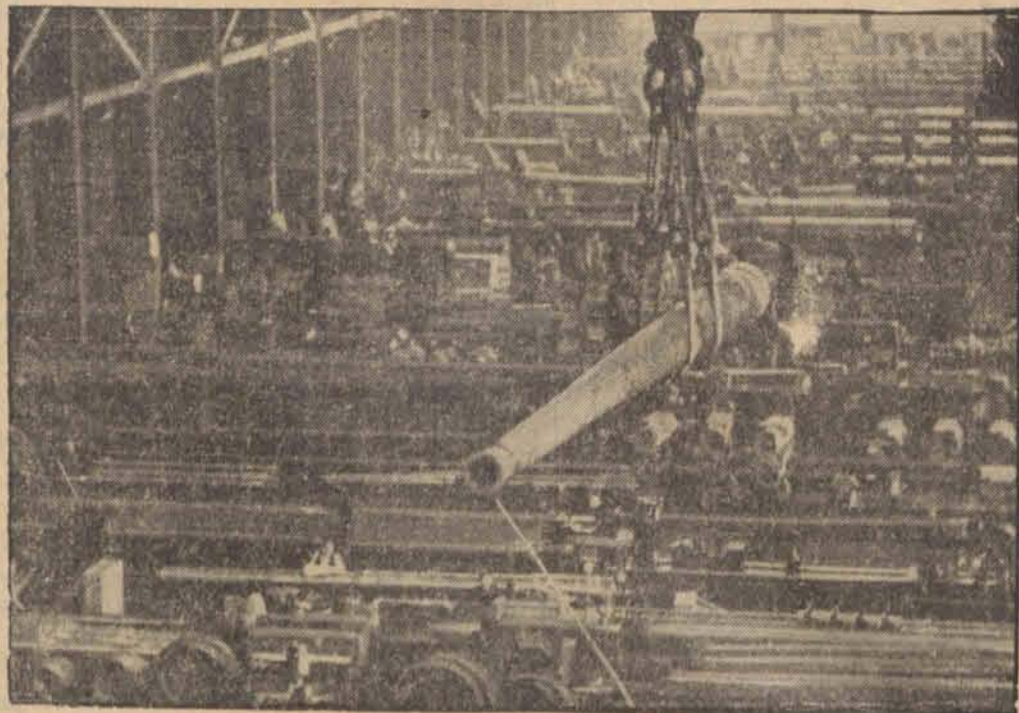
Narciarze w chmurach?

Zwały śniegu wywołują wrażenie chmur, na których unoszą się narciarze.

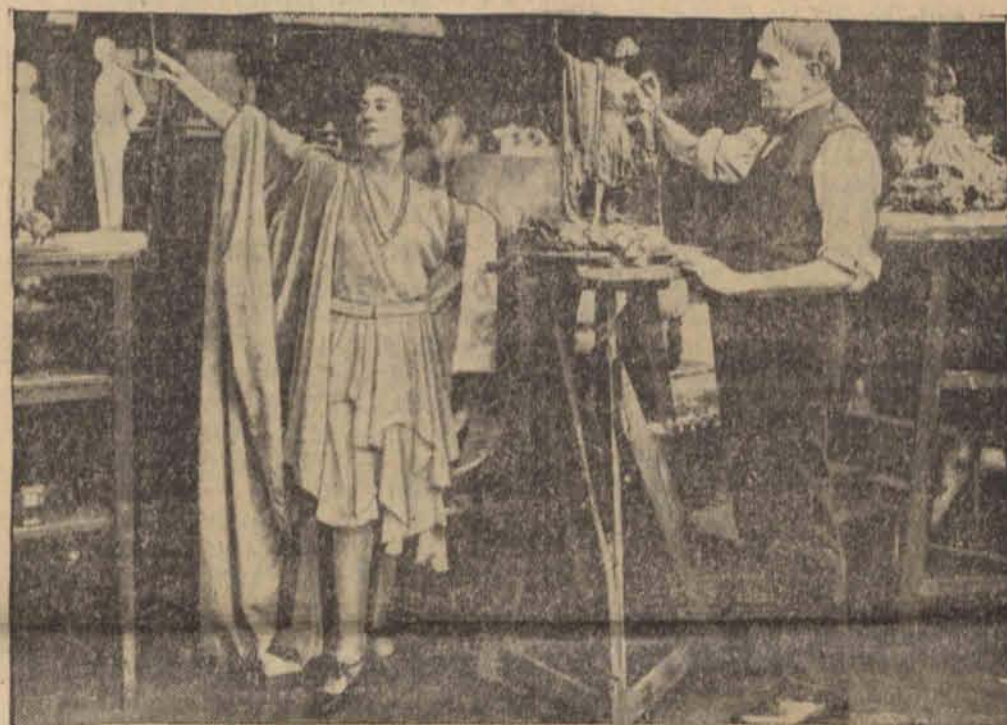
Czy jesteś członkiem L.O.P.P.?

ARSENALY PRACUJĄ PEŁNĄ PARĄ.

Hala obrabiarek dział 40-centymetrowych w amerykańskim arsenale

Zgon malarza miliardarów.

Książę Trubeckoj, który malował i rzeźbił wyłącznie miliardarów nowojorskich, zmarł, przeżywszy lat 72.

WESELE RADOZYCKIE.

W Końskich odbyło się wielkie widowisko regionalne p. t. „Wesele Radoszyckie”, oparte na starych motywach ludowych, zebranych na miejscu przez znanego teatrologa Jana Stoińskiego. Na zdjęciu — fragment z „Wesela Radoszyckiego”.

Karnawał w Kolonii.

Podobnie jak w Nicei, również w Kolonii odbywa się od wieków średnich corocznie huczny obchód zakończenia karnawału. Na zdjęciu: prezydent Kolonii proklamuje przez radio rządy księcia karnawału (na lewo w tyle)

Łódź gumowa uratowała lotnikom życie

Pięciu amerykańskich lotników, którzy wystartowali w hydroplanie do Alaski, musieli z powodu defektu motoru opuścić się na wzburzone morze. Łódź gumowa, którą mieli ze sobą uratowała im życie. Na zdjęciu: Statek strażniczy wylawia niefortunnych pilotów.

